

Jag b-ller er begäran. Han har b-llit, att det får ske. Det kan jag icke b. — Syn. Se Samtycka. — 2) Yttra sitt gillande af något. B. ens tanke, mening. — Syn. Se Gilla.

BIFALLANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man bifaller. — 2) Bifall (bem. 1).

BIFALLSROP, n. 3. Ljudeligt, högt yttrande af bifall (i begge bem.). — *Syn. Acklamation; Applåd.*

BIFALLSSORL, n. 3. Sorl, som uttrycker bifall (bem. 2).

BIFALLSTECKEN, n. 3. Tecken, hvarigenom man tillkännagifver sitt bifall (i begge bem., men isynnerhet 2).

BIFALLSYTTRING, f. 2. Yttring af bifall (i begge bem., men isynnerhet 2), antingen genom ord, tecken eller handling.

BIFF, m. 3. (engelska ordet *Beef*) Oxkött, vanligtvis af oxens länd, anrättadt till mat.

BIFFKÖTT, n. 3. Oxkött.

BIFFSTEK, f. 2. Lagom tunna skifvor af det bästa och saftigaste köttet på en oxe, vanligtvis taget af länden, hvilka bultas väl, kryddas starkt och stekas öfver sakta eld.

BIFIGUR, m. 3. (mål.) Figur, som blifvit bifogad de förnämsta och hufvudsakliga figurerna på en målning.

BIFJÄRIL, m. 2. Ett slags dagfjäril, stor som ett bi och med genomskinliga vingar. Sesia apiformis.

BIFLOD, m. 3. Mindre flod, som utgjuter sig i en större.

BIFLUGA, f. 4. Ett slags insekt af flugslättet. *Musca apiformis.*

BIFOGA, v. a. 1. 1) Foga något till, vid ett annat, så att det hör tillsammans dermed; tillägga. *B. några prydnader till en högtidsdrägt. B. ornament till ett byggnadsparti. — 2) (fig.) Till bevis, upplysning, förklaring, exempel eller för annat ändamål tillägga något (ord, skrift, dokument o. s. v.). B. meritförteckning till sin ansökan. Af b-de protokollsutdrag upplyses, att . . . Jag vill, till hvad jag haft äran ansöra, blott b. ännu ett ord. — Syn. Se Tillägga.*

BIFOGANDE, n. 4. Handlingen, då man bifogar.

BIFRAT, n. 3. Insekt af malslättet, som isynnerhet håller sig vid vax och honung. *Phalæna tineæ melonella.*

BIFROST, bi'frå'st, m. 3. Enligt Eddaläran en bro, som gudarne hade byggt emellan himmel och jord. Regnbågen.

BIFRÅGA, f. 1. Ämne, sak af underordnad beskaffenhet, som står i sammanhang med hufvudfrågan eller det hufvudsakliga ämnet.

BIFRÄTARE, m. 3. Se *Bihök*.

BIFÖRDEL, m. 2. Obetydligare fördel, som åtföljer en större, hufvudsaklig.

BIGAMI, --mi', f. 3. Tvegifte. [--mie.]

BIGARRÄ, bi'garrä', m. 3. (fr. *Bigarreau*) Ett slags söta, stora körsbär, af trädslaget *Prunus Cerasus duracina*. Benämnes i världslost tal *Bigarong. — Ss. B-träd.*

BIGERNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Diarbete*.

BIGGA, f. 1. Se *Argbigga*.

BIGOTT, bigå'tt, a. 1. (fr. *Bigot*, af tyska orden *bei Gott*) 1) Öfverdrifvet, vidskepligt andäktigt. *Konung Ludvig XIV var ganska b. — 2) Som uttrycker bigotteri. B. min, uppsyn.*

BIGOTTERI, n. 3. (fr. *Bigoterie*) Öfverdrifven, vidskeplig andakt.

BIGÅRD, m. 2. Enkom inhägnad gård, plats för bikupor.

BIGÅRDNING, bi'jår'nning, f. 2. Se *Begårdning*.

BIGÖK, m. 2. Se *Bihök*.

BIGÖRA, n. 3. sing. och

BIGÖROMÅL, n. 3. Underordnad, mindre väsendtligt göromål, som verkställes i sammanhang med det hufvudsakliga.

BIHANDEL, m. 2. sing. Särskilt, mindre handelsrörelse, som man drifver jemte den hufvudsakliga.

BIHANDLING, f. 2. (estet.) Se *Episod*.

BIHANG, n. 3. Egentl.: något som hänger vid ett annat. 1) Hvad som åtföljer, är vidfäst, bifogadt, tillagdt något annat hufvudsakligt. *Denna prydnad utgör ett b. till konungamanteln.* — Ordet förekommer i denna bem. ganska ofta i botanik, anatomi och fysik. — 2) Titel på: a) en bok, skrift, som blifvit utgifven, för att tjena till bevis, förklaring, upplysning o. s. v. för en mening. — b) Afdelning i bok, skrift, tillagdt för samma ändamål. — *Syn. Appendix.* — c) Särskilt tidsningsblad, utom den bestämda nummerföljden, hvilket utgifves till fyllnad, såsom bilaga eller för något visst tillfälligt ändamål. — *Syn. Supplement.*

BIHANGSVIS, adv. Såsom bihang.

BIHUFVA, f. 4. Ett slags hufva, som man vid biskatning, biens svärming o. s. v. begagnar, för att skydda sig för biens gaddar.

BIHUS, n. 3. Framtill öppet skjul för bikupor, med bräddtak, bräddväggar och bräddgolf, på hvilket sednare bikupor ställas.

BIHÄNDELSE, f. 3. Se *Episod*.

BIHÖK, m. 2. Se *Biätare*.

BIHKOMST, c. 3. Obetydligare inkomst, som åtföljer en annan hufvudsaklig.

BIKAKA, f. 4. Vaxkaka, sådan som den uttages ur bikupan, med sin isittande honung.

BIKAPPA, f. 1. Enkom gjord kappa, som begagnas, när man skattar bin, o. s. v.

BIKLASE, m. 2. pl. — *klasar.* Hop af bin, som sitta på hvarandra i form af en klase; förekommer vid svärming eller under flustret på kupan.

BIKRONA, f. 4. (bot.) Blombihang, närmast liknande blomkronan och utgående från densamma.

BIKT, c. 3. (det tyska *Beichte*) Bekännelse inför en kyrkans tjänare om fel eller synd, eller yppande af någon hemlighet. Ordet tillhör den katolska kyrkoordningen, och motsvaras hos oss till någon del af orden: Skrift, Skriftning, Skriftermål. *Göra b. Gå till b. Komma från b-en. Afhöra någons b.*

BIKTA, v. a. 1. (det tyska *beichten*) 1) I egenskap af kyrkans tjänare afhöra någons bikt. *B. någon. — Syn. Skrifta. — 2) Inför en kyrkans tjänare bekänna (fel, synd, hemlighet). B. sina synder för presten. — Syn. Bekänna. — V. n. och B. sig, v. r. Inför en kyrkans tjänare afgifva sådan bekännelse. B. sig för presten. — Syn. Skrifta sig.*

BIKTANDE, n. 4. Handlingen, då man biktar.

BIKTARN, n. 3. Person, som låter biktas af någon kyrkans tjänare.

BIKTDAG, m. 2. (hos katolikerna) Viss dag, då en person plägar biktas.

BIKTFADER, m. 2. pl. — *fäder.* (hos katolikerna) Andelig man (prest eller munk), för hvilken man vanligtvis plägar biktas sig.